

af Hvide Sande Løbet; vi har opnaaet hverken at faa nogen Sikring eller nogen Lukning.

Foruden den Vanskelighed, jeg har paapeget, at Havets Bølgeslag og Strømmen har bortrevet mere Sand end det Volumen Beton, man har kunnet styrte ud, er der sket en alvorlig Kalamitet, som jeg og for Resten ogsaa andre for 2 Aar siden har forudsagt, idet Havet har bortskaaret betydelige Strækninger af Kysten ved Indløbet til Hvide Sande. Ved Vesterhavet har det, opgjort efter Pejlingen i December 1913 — maaske er det værre nu —, bortskaaret saa meget af Kysten, at hvis blot halvt saa meget til blev revet bort, vilde Dæmningerne blive bagskaaret og komme til at ligge ganske kompromiteret. Jeg ved, der er mange, som ønsker, at man skal vedblive at arbejde paa samme Maade, men lad os opstille et Reguladetryk. Naar $1\frac{1}{2}$ eller henimod 2 Aars Arbejde og Anvendelsen af over 1 Mill. Kr. har bevirket, at man i Stedet for at indsnævre Løbet kun har faaet det udvidet, hvor længe skal man saa arbejde og hvor mange Millioner skal man anvende for at opnaa det modsatte, nemlig en Indsnævring. Men hvem der kan løse den Opgave, fortjener vist en Præmie. Jeg tror, at man i høj Grad faar Brug for imaginære Størrelser. Jeg for mit Vedkommende siger Pas, jeg synes, at naar man ser sig rigtig for, maa man heraf drage den Slutning, at det at indsnævre Løbet eller lukke det ved den Arbejdsmaade, man hidtil har brugt, lader sig ikke gøre, det er en Umulighed, og bliver man ved paa den Maade, kan man ikke vente noget som helst Resultat, andet end det samme, man har opnaaet hidtil. Vil man bruge andre Maader, staar det foreløbig paa det ubestemte, hvorvidt Sagen saa kan løses, men stadig vil det i alt Fald kun være at blive ved med usikre Forsøg. Det kan ikke nytte at paa-staa, at man vil faa en endelig Løsning ved at blive ved paa den Maade, som har slaaet fejl. Man kan sige, man vil blive ved med Forsøgene, men hvis de ikke fører til noget, har man ikke nogen bestemt positiv Kendsgerning at pege paa, som kan vise os, at de fører til et bestemt Resultat. Vil man have disse Møler fuldført, maa man gaa den eneste rationelle Vej, den, som altid har vist sig solid under saadanne Forhold, først ved en midlertidig Lukning et andet Sted, som afskærer Strømmen, at skabe sig rolige Forhold at arbejde under, saa kan der være

Tale om, at man kan faa Arbejderne færdige. Men om de saa kan holde, bliver et Spørgsmaal for sig, og med det Spørgsmaal er vi endda ude i Forsøgene. Naar man mulig vil finde, at det er en noget dristig Paastand af mig, vil jeg foruden at anføre, at jeg naturligvis støtter mig til andre med mere Erfaring end jeg selv, anføre, hvad der var den Forudsætning, under hvilken den egentlige Ingeniørkommissions Forslag om Molerne blev fremsat. Der blev i 1911 i Efteraaret nedsat en Kommission af Vandbygningsvæsenets Ingeniører, som foretog Undersøgelser og kom med Forslag om at sikre Kanalen ved 4 Par Indbygninger. De to Par var egentlige Indbygninger og de to Par Møler ud i Havet og ud i Fjorden. Men da blev det udtrykkelig udtalt, at Betingelsen for, at man kan udføre eller vel at mærke være sikker paa at udføre det Arbejde, var, at man i Forvejen sikrede sig Arbejdsforholdene. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse, hvad vor første Autoritet, den højtærede Vandbygningsdirektør, ved Skrivelse af 20. Januar 1912 udtrykkelig udtaler efter i Forvejen at have nævnt en Lukning ved Hvide Sande: „En saadan Lukning bør nemlig ogsaa foretages, selv om man bibeholder dette Udløb, da Arbejdet ved dets Befæstelse i modsat Fald vil blive i høj Grad besværliggjort, og det tillige kan befrygtes, at Bekostningen derved inden Arbejdets Fuldførelse vil blive i høj Grad forøget. Naar Befæstelsen er fuldført, vil det være let at fjerne det Værk, hvorved Lukningen har været tilvejebragt.“ Om et lignende Forslag har den ærede Ordfører for det 1ste Mindretal i det andet Ting sagt, at det var frem og tilbage. Ja, frem og tilbage er lige langt, det kunde den ærede Ordfører rent teoretisk eller dialektisk have Ret i, men jeg vil blot gøre opmærksom paa, at det er en meget almindelig Fremgangsmaade ved Vandbygningsarbejder først at fylde op for at kunne arbejde paa tør Grund og saa bagefter, naar man har sit Arbejde færdigt, lukke op igen, idet hele Anlæggets Fordyrelse ved, at man udfører noget mere Jordarbejde, er forholdsvis lille i Sammenligning med de store Fordyrelser, man kan vente, hvis et Arbejde, der udføres i Strøm og Bølgeslag, rives op og styrtes sammen, og det er netop denne Anskuelse, Vandbygningsdirektøren har givet Udtryk i sin Skrivelse af 20. Januar 1912. Vil man nemlig granske de Ulykker, der er sket, maa man ikke se dem paa den Maade, at det er et en-